

Marjan Vanassche en Nele Rubrecht uit Gent hebben twee weken vrijwilligerswerk gedaan in Moldavië. Hierbij het verslag van Nele.

Onderweg naar Moldavië waren we wel een beetje nerveus, niet wetende wat te verwachten van het land en Keystone, de organisatie waar we zouden gaan werken. Twee weken later kunnen we van harte zeggen dat het een geweldige ervaring was. We werden in Moldavië met open armen ontvangen en we hebben de meest gastvrije mensen ontmoet. Het belangrijkste voor ons was dat we konden werken voor een organisatie die fantastisch werk doet op een gebied waar nog een lange weg te gaan is.

We begonnen ons werk in een begeleid wonen huis in Nisporeni, waar we onze eerste 6 jongens ontmoetten.

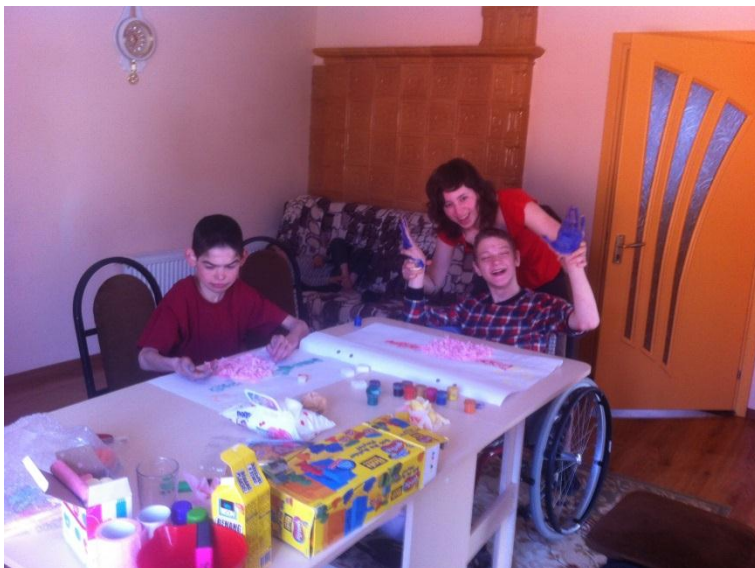

Omdat ik administratiewerk doe en elke dag achter een bureau zit, wist ik niet wat te verwachten. Gelukkig was ik met Marjan, ze heeft als fysiotherapeut meer ervaring op dit gebied. Maar om eerlijk te zijn, we waren allebei zenuwachtig toen we kennismaakten met de jongens waarmee we de eerste week zouden werken. Onze eerste ontmoeting was Alexandro, die opgehaald werd uit een instituut en dus op dezelfde dag met ons in het tehuis in Nisporeni aankwam. We ontmoette Anton, een lieve zestienjarige jongen en Vasile, zittend op zijn vaste plek op de bank. Daarna bracht men ons naar de kamer van onze drie andere jongens, Slavic, Pavel en Marius.

Onze eerste indruk was dat het moeilijk zou worden om contact met hen te krijgen omdat ze in bed lagen vanwege een spierziekte. Aan het eind van de week bleek dat we absoluut fout waren met deze eerste indruk.

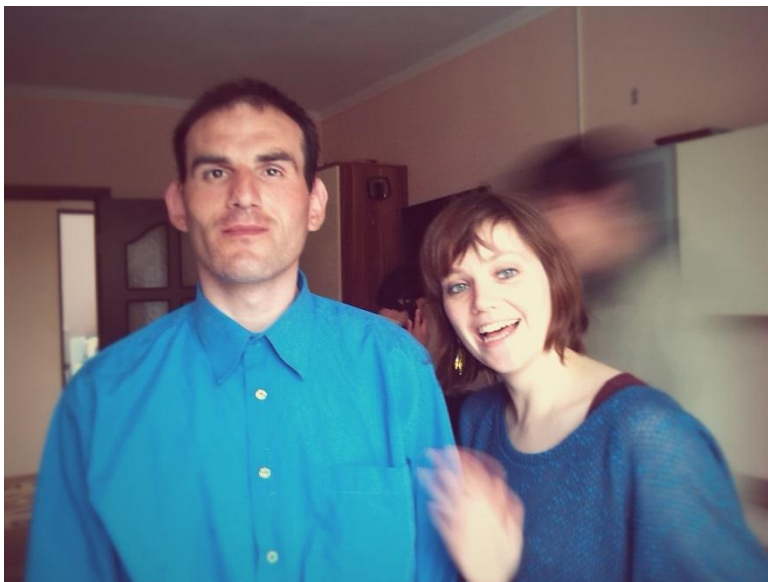
Elke dag hebben we een aantal uiteenlopende activiteiten geprobeerd met de eerste drie jongens, in de ochtend de nadruk op hun fijne motoriek en 's middags op hun grove motoriek. Omdat het vlak voor Pasen was, hebben we besloten om een aantal dingen te doen in de geest van Pasen. Naast deze activiteiten, hebben we ook gewerkt aan de spierspanning met de andere drie jongens.

De tweede week zijn we verhuisd naar een huis in Anenii Noi, waar we andere bewoners ontmoetten. Dit waren volwassenen, we konden ons dus meer richten op functionele activiteiten terwijl we ook plezier maakten.

We hadden Victor, de meest onafhankelijke jongen, Epheim, met de ondeugende twinkeling in zijn ogen en we hadden Pjetro die onze namen zo fantastisch mooi kon uitspreken. Dan hadden we onze twee jongens in een rolstoel, Iwan allemaal spieren en Mikhai een en al lach, verder Gabriel.

Zij waren even enthousiast als wij en alles ging vanzelf na de eerste dag. We volgden een andere opzet vergeleken met Nisporeni. In de ochtend hebben we ons gericht op lichamelijke - en ontspanningsactiviteiten met Iwan, Mikhai en Gabriel. Met de drie andere jongens op plezierige fysieke activiteiten en het werken in de keuken.

We hopen dat iedereen die we ontmoet hebben een even goede tijd had zoals wij! We hopen ook dat we konden bijdragen aan datgene wat Keystone wil bereiken. We hebben veel geleerd en we zouden het fijn vinden als de kinderen en mensen van Keystone ook het een of ander van ons geleerd hebben.

We willen iedereen bedanken die heeft meegeholpen om onze twee weken in Moldavië zo onvergetelijk mogelijk te maken!

Speciale dank gaat uit naar Parascovia en haar familie, die ons veel verteld hebben over Moldavië, naar Keystone en voor de gastvrijheid. We kunnen echt zeggen: we zullen jullie nooit vergeten!

Voor de huizen in Nisporeni en Anenii Noi; dank dat jullie zo vriendelijk en geduldig met ons waren, jullie doen fantastisch werk.

Dank aan Elisa en haar familie voor de grappige ochtenden, avonden en nachten en het heerlijke eten! Logeren bij jullie thuis was onvergetelijk!

Sergio, bedankt voor het rijden naar de huizen, alle uitleg en natuurlijk alle vertalingen.

We willen ook Keystone bedanken voor de kans die ze ons gaven en Eliza ons mailcontact.

Nele Rubrecht.